

Pause fra mor

Kære Henny

Jeg er kørt fuldstændig fast og ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg er har to voksne børn, en søn og en datter.

Min søn, som er den ældste, har jeg et helt ukompliceret forhold til. Han bor sammen med sin kæreste, som han har tre børn med. Hos dem er jeg altid velkommen til at komme forbi og spise aftensmad, når jeg kører fra arbejde. Så læser jeg måske en historie for den ældste, eller bader de små, inden jeg kører igen, og har jeg brug for at overnatte, kan jeg sagtens gøre det. Det fungerer rigtig godt.

Problemet ligger hos min datter. Sagen er nemlig den, at hun for nogle måneder siden besluttede sig for at sætte mig på pause, som hun sagde. En pause, der består i, at hun har trukket sig fra mig. Hvor længe den pause skal vare, kan hun ikke sige noget om. Jeg troede først, hun måske mente et par uger, men det er åbenbart en længere pause, der er tale om.

De sidste børnefødselsdage er jeg ikke blevet inviteret til, ligesom jeg ikke hørte en lyd fra hende til min egen runde dag forleden. Det gør ondt, og jeg forstår hende simpelthen ikke, men hun har altid været meget mere kompliceret end sin bror og haft sværere ved at stå på egne ben. Hun har været meget vred på mig i forbindelse med skilsmissen fra hendes og hendes brors far. Men det er så mange år siden, at jeg synes, hun skulle være kommet over det for længst. Hun siger nu, at jeg aldrig har været der for hende, og at jeg aldrig har kunnet sætte mig i hendes sted, men kun har tænkt på mig selv, min karriere, mine interesser og mine mænd. Det billede kan jeg slet ikke genkende.

Især bebrejder hun mig, at jeg ikke har passet hendes børn nok. Hun har tre, som hun er alene med nu. Jeg er hverken en rigtig mor eller en rigtig mormor, siger hun.

Men, som jeg mindede hende om, har jeg jo selv klaret både at være alenemor til to, et job og uddannelse uden hjælp fra mine forældre. Det lytter hun overhovedet ikke til.

Desuden fortalte hun mig i forbindelse med sin beslutning om at holde pause fra mig, i kraftige vendinger, at hun var træt af min kritik af hende og hendes måde at leve sit liv på. Hun sluttede af med at råbe til mig, at hun heller ikke mere ville finde sig i, at jeg, når jeg endelig kom, skældte hendes børn ud og irettesatte dem, så de var bange for mig.

Jeg er selv uddannet til at have med børn at gøre, så de få gange, jeg måske har blandet mig lidt, er kun når jeg ved, at der er noget, hun virkelig kunne gøre på en anden og bedre måde.

Efterfølgende har jeg haft ringet til hende.

Hun har skrevet mig ud af sit liv, siger hun, og prøver på ikke at tænke på mig.

Hun siger, hun har prøvet og prøvet at bide alting i sig og fundet sig i alt for meget fra min side, og at hun som sagt ikke ved, hvor længe pausen skal vare.

Jeg er da godt klar over, at jeg ikke har været en perfekt mor eller mormor, men det er der vel ingen, der er?

Men helt ærligt. Burde min datter ikke også have forståelse for mig, og for at det heller ikke altid har været nemt for mig?

Jeg ønsker jo i bund og grund bare at have det rart med begge mine børn og deres familier.

Den fravalgte

Kære den fravalgte

Tak for dit lange brev, som jeg har måttet forkorte.

Blodets bånd er ikke altid stærke nok til at holde sammen på familien. Mange voksne børn har et så anstrengt forhold til deres forældre, at de helt bryder kontakten til dem. Det samme gør sig i øvrigt også gældende for de forældre, der bryder kontakten til de voksne børn.

I dit brev skriver du, at din datter har besluttet sig for at holde en pause fra dig.

Somme tider kan det synes som om, at der ikke skal så meget til, før de voksne børn lader telefonopkald og emails forblive ubesvarede og vælger ikke at have kontakt med deres forældre.

Andre gange kan bruddet skyldes en reaktion på dybereliggende problemer som uhensigtsmæssige familiemønstre, sygdom, bestemte personlighedstræk, manglende omsorg og kærlighed, alkoholproblemer, sygdom, skilsmisse, søskenderelationer eller kritik.

Det er altid smertefuldt at blive valgt fra, ligesom det heller ikke er smertefrit at være den, der er nødt til at vælge fra. Jeg mener, at jeg ud fra dit brev kan høre en sorg ikke bare hos dig, men også hos din datter over, at jeres relation ikke er blevet den, I hver især havde håbet og drømt om.

Når jeg læser det, du skriver, må jeg stille spørgsmålet:

Hvad har ført til dette brud? Det kommer, som det også fremgår af det, du skriver, sjældent ud af den blå luft, og din datter har fortalt dig, at hun i flere situationer og tidspunkter af sit liv har følt sig svigtet af dig. Dette er grunden til, at hun nu ikke magter kontakten med dig, og har brug for

afstand. En pause fra en relation, som for tiden er for svær for hende at være i.

Vi har allesammen haft bestemte roller i opvæksten.

Hvad var din datters?

Og hvad var din rolle i hendes opvækst?

Og hvad har den været i hendes voksne liv?

Mulighederne er mange.

Svære konflikter eller brud mellem forældre og børn afspejler ofte

familiemønstre gennem mange år, og de lader sig sjældent løse hurtigt.

Måske kunne det være en mulighed for dig at undersøge det hele nøjere evt. sammen med en dygtig psykoterapeut eller psykolog.

Og så tænker jeg, at du, i dit ønske om igen at få kontakt med din datter og hendes familie, nok bliver nødt til at forsøge at forstå hende og anerkende de følelser, hun har. Til at sætte dig i hendes sted. Også uden at fortælle hende, hvor svært du selv har haft det. Se, om du kan komme hende i møde med kærlighed og respekt.

Uden nogen som helst form for anklager, kritik og bebrejdelser overhovedet. Men med overgivelse og anerkendelse af den oplevelse hun har af dig som mor. Undlad enhver form for bebrejdelser. Bebrejdelser skaber mere afstand og skyldfølelse. Dette valg har heller ikke været nemt for din datter, og du vinder intet ved at bebrejde hende.

Prøv også at forstå din voksne datters smerte, fremfor kun at se din egen.

Og udtryk så ikke mindst dit oprigtige ønske om en ny begyndelse.

Dit ønske om en ny måde at være mor og mormor på.

Hvordan ønsker I hver især, at relationen mellem jer skal være?

Er der noget, du kunne tilbyde din hjælp til?

Kunne du ind i mellem hente dine børnebørn og være sammen med dem, til din datter kommer fra arbejde?

Er det muligt at invitere dem hjem til dig en gang i mellem?

At skrive eller lave små tegninger til dine børnebørn?

At sende en lille godnat hilsen til dem, og i det hele taget lade både din datter og hendes børn vide, at du er her.

At fortælle og vise din datter, at det, hun gør, er godt nok?

Måske kan det med fælles vilje og ikke mindst handling lade sig gøre at få skabt en ny og bedre relation, som I alle bedre kan være i.

Jeg tænker, du måske kunne skrive et brev til hende herom.

Om hun åbner det og læser det, kan hverken du eller jeg vide.

I den del af dit brev, jeg ikke har bragt her på siden, skriver du, at du har besluttet dig til at droppe gaver til familien til fødselsdage og andet.

Jeg synes, du skal blive ved for også på den måde at lade dem vide, at du tænker på dem, og at du er her. Send invitationer, også selv om du er såret. Hvor det bringer jer hen, er ikke til at vide.

Men jeg er sikker på, at en ny og bedre relation vil fordre både vilje, arbejde og kræfter.

Jeg tænker, det kunne være det værd.

Jeg ønsker det bedste for både dig og din datter og hele familien.

Hvad det bedste så må være for jer.

Kærlig hilsen fra Henny